

ĐƯA TIỀN

Thấy Thủy buồn quá, lòng Thắng xốn xang, vội gọi chuyện – bằng tiếng Anh pha tiếng Việt “ba rọi” – với mục đích làm cho Mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều đến chuyện ra khơi của chàng:

–Măng! Măng muốn nghe chuyện vui của con không?

–Nghe chứ. Chuyện gì, con?

–Chuyện lần đầu tiên Vân và con quen nhau.

–Thôi, chuyện riêng của mấy người trẻ, kể cho “bà già” nghe làm chi.

–Con thích kể cho Măng mà Măng không muốn nghe, con buồn lắm đó!

–Thôi, kể đi, “cậu”!

–Lúc Vân vừa từ đại học Texas A&M chuyển về, nhiều thằng theo lắm, nhưng cô nàng rất khó chinh phục. Con hơi khó. Nhưng bị tụi bạn khích tự ái, con nhất quyết phải chinh phục Vân cho tụi nó biết tay. Con thấy mỗi chiều, sau giờ Tâm–Lý–Học, Vân thường vào thư viện. Một hôm, con vào sau Vân khoảng mấy phút. Nhìn quanh, thấy Vân ngồi một mình và các bàn khác đều có người, con thầm mừng. Tiến đến bàn Vân ngồi, con cố gọi sự chú ý của nàng; nhưng nàng vẫn tĩnh bơ. Con nhích nhẹ cái ghế đối diện với Vân, hỏi:

–Xin lỗi, tôi ngồi đây được không, cô?

Vẫn không thèm ngẩng lên, Vân đáp:

–Dạ, được ạ!

Con giả vờ đọc sách, nhưng con cứ lén nhìn sóng mũi thẳng, nhọn và khuôn mặt trái soan của Vân. Càng nhìn Vân con càng thích nàng trong khi nàng cứ đọc, chép, lật hết trang nọ sang trang kia. Con cũng giả vờ ghi chép một chốc rồi con ngẩng lên nhìn nàng:

–Xin lỗi, cô cho tôi hỏi một câu, được không, cô?

Nàng đáp:

–Dạ, được.

–Đánh vần chữ tôi đã gặp – I met – như thế nào, thưa cô?

Vân tròn mắt ngạc nhiên nhìn con rồi thông thả đánh vần: “*Ai em i ti.*” (I, M, E, T, cũng có thể hiểu theo nghĩa tiếng Anh: I am ET (1)). Con đứng bật dậy, chìa tay thẳng về phía nàng:

–Hi, Miss ET! Tôi tên Thắng.

Vân trở mắt nhìn con như nhìn một gã nhân. Chỉ một thoáng thôi, đôi gò má của Vân đỏ dần, và nàng cười...

Thủy cười:

–Anh chàng này “xạo” dữ hén!

Hai Mẹ con đang vui, chợt máy phát thanh vang lên:

–Mời quý vị đáp chuyến bay số 7 đi San Diego ra cửa số 9. Bắt đầu từ vé số 50 đến số 40.

Thắng đứng lên:

–Con đi, Măng!

–Ừa, họ gọi người đi San Diego mà.

–Dạ, tất cả quân nhân Hải Quân đều đến San Diego rồi mới được đưa sang Saudi Arabia.

Thủy cúi mặt, cố nén sự bịn rịn/nỗi luyến thương. Thắng tiếp:

–Măng về đi!

–Măng chờ con đi đã.

–Măng đừng lo. Okay. Con không sao đâu!

–Con cẩn thận.

–Đừng khóc, Măng!

Thủy quệt nước mắt, nhìn Thắng nhích từng bước theo đoàn người.

Một mình đi ngược lại khoảng không gian mà hai Mẹ con đã bước cạnh nhau trước đó không lâu, Thủy cảm thấy thương nhớ Thắng đến quay quắt. Ra đến cửa chính, bất ngờ có tiếng gọi “*Thủy*”. Quay lại, nhận ra Hương – nhân viên phụ trách vấn đề tị nạn – Thủy sửa bộ mặt tươi tỉnh:

–Hey! Đi đón người tị nạn nữa hả?

–Ừ. Lần này là mấy ông H.O... mồ côi.

Vừa nói Hương vừa đưa mắt về phía xe Van, nơi nhóm người đen đúa, gầy gò đang đứng chờ, rồi tiếp:

–Bò đi đâu mà đi một mình vậy? Anh Hiệp đâu?

–Thôi, đừng nói tới ông Hiệp, “tui” “râu” lắm! Mình đi đưa cháu Thắng.

–A, “anh chàng” Thắng Hải Quân đó hả? Trong nhóm người mình đón hôm nay có một “ông Hải Quân”. Ừa, mà cháu Thắng đi đâu vậy?

–Sang Trung Đông.

–Giờn hoài. Chi vậy?

–Cháu được bổ nhiệm đi tàu và chiếc Hàng Không Mẫu Hạm ấy đang trấn giữ vùng biển Trung Đông.

–Oh! Gosh!

Tự biết không thể nén được xúc động, Thủy vội từ giả:

–Đi nghe. Hôm khác nói chuyện nhiều.

Hương chưa kịp chào từ giả bạn thì giọng một người đàn ông vang lên:

–Cô ơi! Có phải bà vừa nói chuyện với cô tên là Thủy không, cô?

Nhìn “ông H.O.” gầy gò, hom hem – tên Khoa – Hương đáp:

–Dạ. Ông biết bà ấy à?

–Nếu đúng là bà Thủy ở Nha Trang thì tôi biết; vì hồi đó tàu của tôi thường ghé Nha Trang.

Thủy ngồi lặng lẽ sau tay lái. Từ CD, trong tình khúc Autumn in Rain, tiếng piano của Sasha Alexseev rời rạc, nhẹ nhàng như hạt mưa rơi âm thầm bên mái hiên. Sang tình khúc By Candle Light, ngón đàn của Sasha Alexseev tạo nên những dòng âm thanh dồn dập, cuồng loạn, chẳng khác gì tiếng piano của Khoa vào một chiều nào xa lắm, trong ngôi biệt thự nhỏ, trên ngọn đồi cao ở Cầu Đá, Nha Trang.

Chiều xưa cũng như tối hôm nay, Khoa đã tìm lại được nhân dáng xưa, nhưng tìm lại chỉ để rồi mất nhau! Dù nhận biết được điều đó, Khoa cũng vẫn còn nhiều quyến luyến:

–Em tha thứ cho anh, nha, Thủy!

–Còn gì để mà tha thứ? Thôi, em phải về.

–Anh vẫn còn yêu em, Thủy à!

–Hừ! Yêu!

–Mấy mươi năm rồi, dù nhiều lần Mẹ anh thúc hối anh lập gia đình, anh cũng vẫn ở vậy. Em tin anh không?

Nghe Khoa nhắc đến Mẹ, Thủy nổi giận, mĩa mai:

–Anh mà dám làm trái ý Mẹ anh ư?

–Cho anh xin đi, em! Mẹ anh đã qua đời. Mình không nên xúc phạm đến Người. Ngày đó cũng lỗi của anh một phần chứ không phải lỗi hoàn toàn do Mẹ anh.

–Thôi, anh vào đi.

–Em cho anh giải thích với em một lần, rồi thôi.

Im lặng. Khoa tiếp:

–Thời gian anh thọ phạt, Mẹ anh nghĩ rằng anh đã bị em mê hoặc cho đến độ phải đào ngũ, theo em, cho nên, Mẹ anh giận lắm. Mẹ anh buộc anh phải chấm dứt tình cảm với em và Bà vận động cho anh đổi về gần gia đình. Anh không muốn mất em mà anh cũng không muốn làm Mẹ anh buồn; do đó anh phải tạm ngưng liên lạc với em một thời gian, chờ cho Mẹ anh nguôi giận.

–Dù anh có cãi lời Mẹ anh mà tiếp tục liên lạc với em đi nữa thì cuộc diện cũng chẳng đổi khác được chút nào đâu.

–Em quên anh nhanh đến vậy sao?

–Không quên cũng không được. Chính Mẹ anh viết thư hăm dọa em mà!

–Thật không?

–Thôi, anh vào nhà đi! Em nói láo đó.

–Em có biết là khi hay tin em lập gia đình, anh đau khổ đến mức nào không? Một thời gian sau, khi chiến hạm ghé Nha Trang, anh đến nhà em đứng vào lúc hai Bác sắp sang nhà em dự lễ cúng đầy tháng con trai đầu lòng của em. Cùng một buổi chiều mà em thì hạnh phúc với “tác phẩm” đầu tay, còn anh cuồng loạn bên piano và chai cognac!

Uất quá, Thủy gằn giọng:

–Thôi, anh vào nhà đi.

–Anh muốn nói chuyện với em, tại sao em cứ xua đuổi anh? Mỗi lần gặp được em là phải nhờ bà Hương nhắc lên nhắc xuống bao nhiêu lần chứ phải dễ sao! Anh biết em không còn chút gì cho anh nữa. Nhưng anh chỉ muốn em biết rằng hoàn cảnh đã buộc anh như vậy. Anh vẫn còn yêu em, dù đó là tình yêu đơn phương.

Thủy tự biết nàng còn yêu Khoa nhiều lắm; nhưng yêu và hận! Suốt mấy mươi năm qua, nếu Hiệp – chồng nàng – đừng trả thù quá tàn tệ và Thắng không là biểu tượng rõ nét của Khoa thì có thể hình bóng Khoa đã phai nhòa. Đằng này, một bên là sự hành xử thâm độc của Hiệp, một bên là hình ảnh rạn vỡ của Khoa lòng trong Thắng, thì, làm thế nào một phụ nữ đa cảm/lãng mạn như nàng có thể quên được Khoa!

Không nghe Thủy nói gì, Khoa chuyển đề tài với mục đích làm cho Thủy nguôi giận:

–Bà Hương nói người con của em là sĩ quan Hải Quân Hoa Kỳ, đúng không?

Thủy nhìn Khoa, nghẹn lời! Con của em hay là con của chúng ta? Trời ơi! Có người đàn ông nào bất hạnh cho đến độ không biết đó là con của mình? Thủy gục xuống tay lái, nghẹn ngào:

–Anh đừng bao giờ tìm cách liên lạc với tôi nữa!

–Anh sẽ làm theo yêu cầu của em. Có điều, anh mong em hiểu rằng anh vẫn yêu em.

Thủy quyết liệt, vói tay mở cửa xe cho Khoa:

–Anh vào nhà đi.

Vừa bước ra khỏi xe, chưa kịp nói lời tạm biệt, Khoa đã nghe tiếng cửa xe đóng ầm và chiếc SUV lao vào bóng đêm. Nhìn vào kính chiếu hậu, Thủy thấy Khoa đang tần ngần đổi mắt nhìn theo.

Cũng đáng người dong dỏng cao/cũng nụ cười buồn/cũng ánh mắt xa vắng điệu vợi, người đàn ông đang run rẩy nhìn theo nàng trong từng cơn gió buốt và đưa con của nàng đang tham chiến tận cuối trời xa có được bao nhiêu nét khác biệt?

Trong khi Thủy lau nước mắt thì, từ CD, tiếng piano của Sasha Alexseev thánh thót trong sào khúc Serenata. Theo tiếng Bass trầm trầm, Thủy tưởng như có thể thấy lại được hình dáng Khoa và nàng im lặng đi bên nhau trong khuôn viên Hải Học Viện Nha Trang. Đang đi, Khoa chậm bước, nhón tay vịn vai Thủy, vừa xoay người nàng lại vừa nói theo giọng điệu nhà binh:

–Đứng sau... quay!

–Ừa, sao vậy?

–Đi về. Chiều rồi.

Đi bên nhau được vài bước, Khoa bảo:

–Thủy! Hát bài Serenata cho anh nghe đi.

–Hát gì không có đàn mà hát!

–Thì hát đi. Anh chỉ muốn nghe giọng *soprano* của em thôi.

Thủy hát nho nhỏ. Đến đoạn cuối, khi giọng nàng vút cao một octave và ngân dài hai chữ “*mãi mãi*”, Khoa bóp nhẹ bàn tay của nàng. Trên đường về, Khoa hỏi:

–Thủy! Nếu có gì xảy ra cho anh, em có chờ đợi anh không?

–Gì vậy, anh?

–Chuyến này về thế nào anh cũng bị ra tòa án quân sự.

–Anh làm em sợ quá!

–Mấy hôm nay ghé thăm em, anh đã đào ngũ...

–Trời!

–Anh đo lường được hậu quả về sự nông nổi của anh. Nhưng vì yêu em, anh không hối tiếc gì cả. Có điều, sau khi thi hành lệnh phạt, chưa biết họ sẽ ‘vắt’ anh chỗ nào và anh sẽ khó gặp em.

Hai người đứng lặng bên nhau như hai pho tượng!

Hôm sau, Thủy đến phi trường quân sự Nha Trang đưa Khoa lên đường, về trình diện Bộ Tư Lệnh Hải Quân. Khi bóng Khoa khuất nhanh vào lòng chiếc C-130, Thủy chợt nhận biết được sự mát mát, nỗi nhớ thương đang òa vỡ trong hồn nàng. Từ đó, mỗi khi đến phi trường – dù là phi trường dân sự – lòng Thủy cũng gợn lên những thương nhớ băng quơ/những ray rút âm thầm/những xót xa vô bờ của một vết đau đã qua thời kỳ mưng mủ!

“*Thăng, con!*”

Thật là bất ngờ khi con gọi về. Mừng đến phát khóc. Ba thì vẫn trầm tư, ít nói, nhưng nét mặt của Ba trông vui hẳn lên.

Từ hôm con đi, mỗi khi về nhà ăn trưa, nhìn góc xô-pha, nơi con thường ngồi đàn, mừng buồn và nhớ con vô cùng...”

Mới viết ngang đây, Thủy giật mình vì tiếng hét của Hiệp:

–Cô muốn gì, nói đi?

Môi Thủy run. Mặt nàng tái xanh. Từ ngày gặp lại Khoa đến nay, nhiều khi nàng không làm gì sai, nhưng cứ thấy mặt hoặc nghe giọng sùng sộ của Hiệp là Thủy mất bình tĩnh. Sở dĩ Thủy hãi sợ đến như vậy là vì tâm lý của nàng bị khủng hoảng trầm trọng sau những lần bị Hiệp theo dõi/rình rập và tiếp theo là thái độ hành hạ bằng những lời đay

nghiến/những câu mỉa mai/lời dằn vặt từng đêm/từng ngày. Trong tất cả mọi trường hợp, Thủy chỉ né tránh chứ chưa bao giờ dám phản ứng. Bây giờ, thấy Thủy có vẻ sợ, Hiệp xấn tới:

–Thư đâu? Viết gì? Đưa đây, mau!

–Tôi đã nói với anh từ mấy mươi năm nay rồi. Tôi có tội đối với anh. Nhưng ngược lại, tôi cũng đã trả một giá quá đắt cho cuộc hôn nhân này. Tha thứ hay không là quyền của anh. Nhưng giữa Khoa và tôi không còn gì nữa.

Hiệp gào lên như con thú bị thương:

–Còn thằng Thắng kia, chưa đủ sao?

–Anh muốn hành xử với Mẹ con tôi như thế nào cũng được; nhưng xin anh đừng đày đọa tâm hồn tôi nữa!

–Ai đày đọa tâm hồn ai suốt mấy mươi năm qua, hả?

–Hãy xét lại sự trả thù của anh trong suốt thời gian ấy xem đã đủ chưa?

–Biết bao nhiêu cho đủ. Thứ đàn bà hư.

–Thì anh cứ bỏ tôi đi.

Một cái tát “bay” vào má của nàng rồi Hiệp gằn từng tiếng:

–Đi! Đi lấy nó đi!

–Nếu anh muốn, tôi sẽ đi và thằng Thắng cũng sẽ đi.

Hiệp nhìn sững Thủy, không ngờ nàng đem Thắng ra làm lợi khí. Chàng thách thức:

–Cô có dám cho thằng Thắng biết sự thật không?

–Có thể lắm.

–Mày tàn nhẫn đến vậy hả? Tao giết mày! Tao giết mày!

Thủy hoảng sợ, vừa chạy ra khỏi phòng vừa đáp:

–Suốt mấy mươi năm ông tệ bạc với tôi; bây giờ ông đòi giết tôi. Tôi không sống với ông nữa.

–Mày không ở với tao nữa thì đi đi! Đi một mình mày đi!

–Chờ thằng Thắng nó về rồi ông sẽ biết tôi đi mấy mình.

–Tao giết mày! Tao giết mày!

Thủy chạy vào phòng bên cạnh, khóa cửa lại.

Còn lại một mình, cơn giận dữ xuống, Hiệp lượm lá thư Thủy viết cho Thắng lên, đọc. Đọc xong, Hiệp nhìn ra cửa sổ. Hình ảnh Thắng hiện lên trong bóng đêm dày đặc. Từ mấy mươi năm qua, nỗi đau triền miên của Hiệp là sự dằng co tâm lý về Thắng, bắt nguồn từ cuộc hôn nhân được xếp đặt giữa hai gia đình.

Thời gian đầu Hiệp rất toại ý, vì Thủy là một phụ nữ có văn hóa cao, dáng vóc rất đài các, khuôn mặt phúc hậu, chỉ có đôi mắt hơi buồn. Sự ra đời của Thắng không những đem đến cho Hiệp niềm hạnh phúc vô biên mà còn mang lại cho Cha Mẹ của Hiệp niềm hy vọng; vì Hiệp là con trai duy nhất trong gia đình, và Thắng là cháu đích tôn, nối dõi tông đường.

Cả Hiệp, Thủy và Cha Mẹ của Hiệp đều mong Thủy sinh thêm đê... lấy lời. Nhưng suốt năm năm, sau ngày Thắng ra đời, Thủy cũng vẫn không sinh thêm được người con nào nữa. Nghe lời người thân, Hiệp cùng Thủy đi bác sĩ khám nghiệm. Không ngờ kết quả thí nghiệm cho biết Hiệp không thể có con! Đến lúc đó Thủy mới biết hậu quả khốc liệt của những ngày lãng mạn với Khoa. Đến lúc đó Hiệp mới biết bao nhiêu tình thương của người Cha chàng đã trút hết cho Thắng rồi! Và cũng đến lúc đó Hiệp mới thấy rằng chàng cần Thắng để Cha Mẹ già nuôi hy vọng; để tự ái cá nhân và danh dự gia đình không bị tổn thương! Vì những lý do đó, bao nhiêu năm qua, cả Hiệp và Thủy đều giấu Thắng. Từ ngày gặp lại Khoa, nhiều lần Thủy muốn cho Khoa và Thắng biết sự thật; nhưng nghĩ lại, nàng không nỡ tàn nhẫn đối với Hiệp!

Sau thời gian dài công tác bên Trung Đông, Hàng Không Mẫu Hạm USS Independence trở về San Diego Naval Station đại kỳ. Trong thời gian tu bổ, tuần tự, một số nhân viên được đi phép.

Trước ngày Thắng trở lại chiến hạm, Hiệp rủ Thắng đi trượt nước (water ski) và Hiệp muốn Thủy ở nhà nấu những món ăn Thắng thích để tối ba người cùng ăn.

Hôm sau, vừa đặt hành lý vào thùng xe Thắng vừa nói với Hiệp:

–Ba đi làm đi. Sang đến nơi con gọi Ba ngay.

Sau khi Hiệp bắt tay chàng, Thắng hugs Hiệp thật lâu rồi đến xe Thủy đang ngồi chờ. Ngồi vào sau tay lái, Thắng cười, nói với Mẹ:

–Hôm nay mình đi vòng vòng chơi cho đã rồi mới ra phi trường, nha, Măng!

–Tùy con.

Từ khi xe rời nhà, như linh cảm được điều quan gì trọng sắp xảy đến, hai Mẹ con đều im lặng, không lú lo như mọi khi. Bất ngờ Thắng dừng xe ngay trước chung cư Khoa cư ngụ! Thủy nhìn sững Thắng và tưởng như tất cả nỗi đau của nhân loại trên hành tinh này đang dồn hết vào tim nàng! Thắng không dám nhìn Mẹ, chỉ lắp bắp:

–Măng chờ con một chút. Okay.

Không đợi Thủy trả lời, Thắng mở cửa xe, bước nhanh về phía chung cư của Khoa. Nhìn theo Thắng, Thủy muốn khóc mà khóc không được!

Không lâu, Thắng trở ra với thái độ có phần bình tĩnh. Thắng cho xe chạy chậm chậm ra bờ hồ rồi dừng lại dưới tàn cây thông. Trong khi Thủy im lặng như một tội nhân sẵn sàng nhận chịu hình phạt, Thắng quay ra ghé sau, lấy tập truyện. Lật đến bài Cung Đàn Xưa, Thắng nghiêng sang Thủy:

–Măng! Măng đọc cho con nghe bài này đi, Măng.

–Bài gì? Tại sao con bắt Măng đọc?

–Từ nhỏ, mỗi đêm trước khi con ngủ, Măng thường kể chuyện hoặc đọc sách cho con nghe. Măng nhớ không?

–Nhưng từ ngày con lên trung học con không thích nữa mà!

–Dạ. Nhưng hôm nay con muốn sống lại chuỗi ngày vô tư đó. Măng đọc đi, Măng.

Thủy cầm cuốn sách từ tay Thắng. Giọng nàng nhỏ nhỏ, đều đều. Đến những đoạn trùng hợp với hoàn cảnh gia đình, Thủy không cầm được nước mắt. Đang đọc, thấy Thắng kín đáo thấm nước mắt, Thủy bảo:

–Thắng! Con là một sĩ quan, đừng khóc!

–Con có là gì đi nữa thì con cũng chỉ là con của Măng thôi. Con cần Măng.

–Có bao giờ Măng có ý xa con đâu. Con là tất cả cuộc đời của Măng mà.

–Mãng không xa con, thật chứ?

Thủy gật đầu. Thắng nhìn thẳng vào mắt Thủy, tiếp:

–Mãng hứa với con không?

Thủy lại gật đầu. Giọng Thắng thiết tha hơn:

–Mãng hứa với con đi, Mãng!

–Mãng hứa.

–Mãng à! Ba bất an lắm, Mãng biết không?

–Ba bất an về cái gì?

–Về tinh thần đó, Mãng.

–Con trách Mãng nhiều lắm, phải không?

–Dạ, không! Hoàn cảnh đã đưa Mãng đến đoạn đường này chứ không phải Mãng muốn vẽ ra mà thành. Nhưng từ nay Mãng có thể cải thiện được phần nào nghịch cảnh.

–Con muốn nói gì?

–Mãng có thương Ba không?

–Thắng! Tại sao con hỏi Mãng một câu “hóc búa” như vậy?

–Mấy mươi năm qua, sự tàn tệ của phía Nội đối với Mãng cùng những thù hằn Ba trút xuống Mãng, Mãng đã âm thầm chịu đựng. Những điều đó cũng đủ để Mãng không thương Ba, đúng không?

–Vì Mãng có lỗi với Ba!

–Con không đồng ý. Những người con gái rơi vào tình cảnh của Mãng rất đáng thương. Nếu người đàn ông đủ cao thượng để tha thứ cho người phụ nữ đó thì tiếp tục lấy bà đó làm vợ; còn không thì thôi! Người đàn ông không có quyền sống với bà đó rồi hành hạ bà ta để trả thù. Thử hỏi có người đàn ông nào còn... trinh trắng khi lấy vợ hay không? Thế thì tại sao lại đòi hỏi người phụ nữ? Tình yêu từ trái tim chứ có phải từ trinh tiết đâu!

–Nhưng, Thắng ơi! Cả Ba và Mãng đều không biết cho nên Mãng không thú thật với Ba cho đến sau khi bác sĩ làm thí nghiệm và cho kết quả!

–Đến lúc đó Ba vẫn có thể giải quyết vấn đề một cách minh bạch.

–Như vậy là con thiên vị Mãng.

–Không. Con không thiên vị Mãng; vì phần của Mãng con chưa đề cập tới.

Thủy thở dài. Thắng tiếp:

–Mãng rất lãng mạn và phức tạp.

Im lặng. Thắng lại tiếp:

–Tại sao Mãng còn yêu ông Khoa?

–Thắng! Ông Khoa là...

–Mãng muốn nói ông Khoa là Cha của con chứ gì? Không! Cha của con là Ba Hiệp – người đã chấp nhận và thương yêu con trong suốt cuộc đời của con.

–Nhưng ông Khoa mới là Cha ruột của con.

–Mãng biết lúc này con nói gì với ông Khoa hay không?

Thủy lắc đầu. Thắng tiếp:

–Con nói: “Thưa ông, nếu ông còn nghĩ đến người phụ nữ mà – vì ông thiếu tinh thần tự lập, thiếu ý chí phán xét, để bị gia đình ông chi phối – ông phải đoạn tình, thì giờ đây, tôi chính thức yêu cầu ông đừng tìm cách liên lạc với bà đó nữa!”

Thủy cúi mặt, khóc! Một lúc sau, Thủy hỏi:

–Con có tiết lộ với ông Khoa về sự liên hệ ruột thịt giữa con và ông ấy hay không?

–Dạ, không. Ngoài những phân tử hóa học của ông Khoa trong dòng máu của con, trái tim và lý trí của con không bao giờ chấp nhận ông ấy.

Nhìn Mẹ bi lụy một lúc, Thắng hỏi:

–Mãng còn yêu ông Khoa, phải không?

Im lặng. Sau một lúc đo lường sức chịu đựng của Mẹ, Thắng tiếp:

–Mãng nên thực tế đi, Mãng! Một người đàn ông không đủ can đảm nhận trách nhiệm để trình bày hoặc biện luận cho hành động của mình; một người đàn ông không đo lường được hậu quả khốc hại về việc làm của mình, lại đặt chữ hiếu không đúng chỗ để di hại cả đời người đàn bà, thì thử hỏi người đàn ông ấy có xứng đáng với tình yêu của người đàn bà đó hay không?

–Con nên nhớ rằng ông Khoa – cũng như Mãng – đều không biết ông ấy đã lưu lại trong lòng Mẹ một đứa con!

–Ông Khoa biết hay không biết con là con của ông ấy, không thành vấn đề. Vấn đề con muốn nói là Ba/Mãng và con. Dù sao đi nữa, Ba cũng đã chấp nhận Mãng, chấp nhận con trong nhiều nỗi đắng cay. Và lại, bây giờ Ba và con đều cần Mãng.

–Có nghĩa là...

–Vâng! Mãng xa Ba thì... Mãng cũng xa con.

–Thắng!

–Mãng biết tính con rất giống tính Mãng. Lý trí của Mẹ con mình lúc nào cũng mạnh cả. Đúng không, Mãng?

Thắng vừa dứt câu, nhạc từ radio đột ngột vang lên. Thủy giật mình. Thắng cười:

–Đến giờ Mãng phải đưa con ra phi trường. Radio báo động đó.

Vừa nhích theo đoàn người Thắng vừa nói nhỏ với Mẹ:

–Kỳ này có lẽ lâu lắm con mới được về phép. Mãng đừng có lo. Okay! Mãng lo cho Ba và lo cho Mãng đi!

Thủy gật đầu. Thắng tiếp:

–Chuyến đi này hành lý của con nặng quá!

Thủy vô tình, nhìn quanh:

–Ừa, gửi hết rồi mà, con.

Thắng cười cười:

–Sáng nay đưa Mãng đi trên những con đường quen thuộc, con đã gói tất cả kỷ niệm thời con gái của Mãng và những đau thương/những ưu phiền/những oán hận của Ba Mãng vào một gói gọn ghẽ để – Thắng ngập ngừng một cách cố ý –... mang theo.

–Mang theo?

–Vâng! Con mang theo để vấp vào lòng biển sâu.

Thủy vịn vai con, im lặng. Thắng bẹo má Mẹ, thì thầm:

–My Mommy! Con thương Mãng.

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com>

(1) *ET: Extraterrestrial, tên một sinh vật ngoài không gian, trong phim ET.*

Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, October 9, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH